

[Albrechtsen]

disse koncepter bliver fremlagt, før der træffes beslutninger?

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

I mit første indlæg nævnte jeg psykologisk krigsførelse, hvor jeg mener, at målet for bl.a. VS er at skabe splid mellem de politiske partier. Hertil svarede hr. Albrechtsen, at målet for VS er at undgå krig. Det gælder os alle, det har VS altså ikke patent på. Men tror hr. Albrechtsen, at han undgår krig ved ensidigt at svække den ene side – oven i købet vores egen side?

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg bliver nødt til at gentage for hr. Arentoft, at det, som er undervejs, er en udvikling, hvor der – hvilket også socialdemokraterne, har jeg forstået, er enige med os andre om – lægges op til en tidlig anvendelse af atomvåben, noget, som også med sikkerhed vil føre til en eskalation, til en altudslettende atomkrig. Det er dette, der ikke må ske. Det er dette, som er vores eneste sigte med at rejse denne debat. Hr. Arentoft skal ikke stikke os alle mulige andre taktiske hensyn i skoene. Dette her drejer sig om, at vi befinder os i ellefte time, at vi befinder os i en situation, hvor oprustningen, spændingen, atomkrigstruslen er stadig voksende. Det er dette, vi skal arbejde imod; vi skal sikre, at dette ragnarok ikke udbryder. Det er vort eneste sigte med at rejse denne debat i dag.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Det er til hr. Arentoft, som var bange for, at vi ensidigt svækker den ene part og dermed stilles dårligere. Problemet er jo, at vi i forvejen har isenkram nok til at kunne udrydde den ganske verden adskillige gange. Jeg kan ikke se, at vi svækker nogen som helst ved, at vi f.eks. skærer 10 pct. af vores. Jeg har set, at en general har sagt 80 pct., men jeg var beskeden, jeg sagde dog kun 10 pct.

Problemet er, at den magtbalanceteori, som hr. Arentoft går ud fra, er et fupnummer, for balancen findes ikke – andet end som noget, vi skal opnå ved at ruste mere

op. Hvorledes denne oprustning skal føre over i sin modsætning, mangler hr. Arentoft at forklare folkettinget, for hver eneste gang vi taler om balance, så er det noget med, at vi skal ruste yderligere op.

Derudover har vi det problem, at USA og Sovjetunionen jo kræver balance mellem sig. Når USA er tilfreds, vil Sovjetunionen sige: ja men hvad med Vesteuropa, hvad med Australien, hvad med Kina, hvad med Japan, hvad med Korea? Dem må vi også indregne. Hvis Sovjetunionen er tilfreds, vil USA sige: ja men så har vi jo mindre. På den måde er balanceteorien et fupnummer, og hvorledes det skal kunne føre over i sin modsætning, nedrustningen, mangler hr. Arentoft altså at forklare os. Derfor er det, vi siger, at den eneste vej frem er, at nogen må være villige til at gå foran – løbe risikoen, måske, men den udvikling, der er i gang, er heller ikke risikofri.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg tror, det var hr. Thoft, der før sagde, at man kunne blive ved med at sige, at Jordan er flad, den er flad, den er flad, så var der nok nogen, der ville tro på det på et eller andet tidspunkt. På samme måde kommer han nu frem med, at der er isenkram nok til at slå hinanden ihjel, jeg ved ikke hvor mange gange, 10–20 gange eller sådan noget, men én gang er imidlertid nok. Det er en af de gamle heste, der trækkes frem igen her, men det bliver det ikke mere rigtigt af.

Med hensyn til balancen siger hr. Thoft, at så skal man altså ruste op og ruste op og ruste op. Målet er, som jeg har sagt mange gange, at man fremfor at hæve dette balancepunkt får dette balancepunkt ned, men balancen skal holdes.

Over for hr. Albrechtsen vil jeg gerne understrege, at der er tale om en ny strategi, altså en ny planlægning. Der er kommet noget ud om denne planlægning, men den er ikke forelagt til politiske beslutninger endnu. Det er alt for tidligt et tidspunkt, vi overhovedet begynder at snakke om alt dette på, simpelt hen. Det skal serveres grydeklart for politikerne, for at de kan have et beslutningsgrundlag, og det er ikke forelagt for politikerne på noget tidspunkt endnu.